

1918 eller Lov Nr. 351 af 7. August 1922, ydes der et Reguleringsstillæg efter Bestemmelserne i § 91, idet Pensionen (Ventepengene) med eventuelt personligt Tillæg træder i Stedet for Grundløn, Alderstillæg og personligt Tillæg ved Bestemmelsen af Tillæggets Størrelse. De i § 69 nævnte forældreløse Børn oppebærer dog Reguleringsstillæg efter § 91, Stk. 1 og 2. Stk. 2. For de i Lov Nr. 173 af 1. Maj 1923 omhandlede Pensionister og understøttede træder Reguleringsstillæg i Stedet for Dyrtidstillæg og Konjunkturtillæg. Saalænge Tillægget udbetales med de i § 91, Stk. 1 nævnte Beløb, kan det for de i nærværende Stykke nævnte Personer ikke være mindre end 25 pCt. af det Beløb, hvoraf Tillægget beregnes, saafremt dette Beløb er under 1440 Kr., og Tillægget er mindst 360 Kr., saafremt nævnte Beløb er 1440 Kr. og derover.

§ 93.

Bestemmelserne i Kapitel 5 bringes til Anvendelse for Færøerne med de ved de lokale Forhold nødvendiggjorte Afvigelser; det nærmere herom fastsættes ved kgl. Resolution.

Overgangsbestemmelser.

§ 94.

Stk. 1. Saafremt Udgiftstallet uden at have været nede paa Beløb under 2 219 Kr., fastsættes til Beløb mellem 2 426 og 2 323 Kr., udgør Reguleringsstillægget paa alle Satsler 18 Kr. mindre end de i § 91, Stk. 1 nævnte Beløb, og Procentsatsen for Lønninger under 1 500 Kr. udgør 26 pCt.; saafremt Udgiftstallet paa samme Maade fastsættes til et Beløb mellem 2 322 og 2 219 Kr., udgør Reguleringsstillægget paa alle Satsler 18 Kr. mere end de i Stk. 1 nævnte Beløb, og Procentsatsen for Lønninger under 1 500 Kr. udgør 23 pCt.

Stk. 2. Tjenestemænd, der ikke har Ret til Reguleringsstillæg efter § 91, Stk. 1, og som ved nærværende Lovs Ikrafttræden er fyldt 35 Aar, oppebærer, indtil de fylder 40 Aar, i Reguleringsstillæg Halvdelen af de i Stk. 1 nævnte Satsler.

Bemærkninger til §§ 89—94.

Lønningskommissionen af 1917 havde bl. a. til Opgave at undersøge, om Lønningernes Størrelse muligvis burde sættes i et vist Forhold til Prisen paa de væsentligste Livsfornödenheder. De omfattende Forarbejder og Overvejelser, Kommissionen i den Anledning foretog, og hvorom henvises til dens Betænkning I., pag. 12—67, førte til, at der i Forslaget til Tjenestemandsløven optoges de Bestemmelser, der senere med nogle lønningsteknisk set uvæsentlige Ændringer vedtoges som Tjenestemandsløvens Kapitel 5 (Dyrtidstillæg) og Kapitel 6 (Konjunkturtillæg).

De her fastsatte Regler vedrørende Dyrtidstillægget opretholdtes uforandret indtil 1927. Dyrtidstillægget, hvis Basis var Pristallet 127, udgjorde ved Lovens Ikrafttræden 702 Kr. aarlig for gifte Mænd og dermed ligestillede og $\frac{2}{3}$ af dette Beløb til de ugifte; for de sidstnævnte var dog for det første Halvaar fastsat et lavere Beløb.

Pristallet udgjorde den 1. Oktober 1919: 211. Efterhaanden som Pristallet steg, voksede ogsaa Dyrtidstillægget, og den 1. Oktober 1920 naaede dette sin højeste Sats 1134 Kr. Efter at have holdt sig paa dette Beløb et Aar faldt Dyrtidstillægget efterhaanden ned til 378 Kr., som det udgjorde den 1. Oktober 1926.

Ved det i 1927 forelagte Forslag til Lov om Revision af Tjenestemandsløven forsøgte man at erstatte saavel Dyrtidstillæg som Konjunkturtillæg med et Forsørger-tillæg. Som bekendt blev dette opgivet under Forhandlingerne mellem Regeringen og de Tjenestemandsgorganisationer, som deltog i Forliget om den nuværende Tjenestemandsløve. Man vendte med andre Ord tilbage til de oprindelige Regler af 1919 om